

Ina van der Beek

Een verrassende erfenis

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

Katja zet haar ontbijtbordje op het aanrecht en sprint naar de badkamer. Ze is laat, zoals meestal té laat. Vervelende gewoonte toch eigenlijk.

Nu nog even tanden poetsen, en dan weg!

Vlug pakt ze haar schoudertas van de bank in de kamer en even later trekt ze de voordeur achter zich dicht. Twee trappen af en ze staat buiten.

Gisteravond heeft ze haar brievenbus niet geleegd, dat moet nog gebeuren. Een stapel reclamefolders hangt er half uit, zo vol is haar postvak. Ze graait met een snelle beweging alles uit het kleine kastje en doet het weer dicht. De inhoud propt ze in haar tas, daar kijkt ze straks wel naar.

Even later fietst ze gehaast de straat uit en precies op tijd rent ze tien minuten later het peron op, waar juist haar trein stopt.

Het is vol in de trein, maar het lukt haar toch nog om een plekje te vinden. Pff, ze heeft het weer gered. Morgen staat ze echt tien minuten eerder op, zodat ze relaxed naar school kan gaan.

Met haar ogen dicht leunt ze achterover, haar beide armen om de tas op haar schoot gevouwen. Vandaag heeft ze les tot en met het laatste uur, daarna een vergadering met haar sectie en dan

met elkaar een hapje eten in de stad. Een volle, maar leuke dag.

Haar havo-4-klas zal blij zijn dat ze de repetities al heeft nagekeken. Leuke klas is dat. Straks gaan ze naar de vijfde, hun examenjaar. Hopelijk krijgt ze hen dat laatste jaar ook weer.

De trein mindert vaart. Katja staat op, pakt haar tas en loopt richting de uitgang.

Onderweg van het station naar de scholengemeenschap waar ze werkt, wordt ze ingehaald door collega en vriendin Joyce. Joyce stapt van haar fiets af en loopt met Katja mee.

‘Onze nieuwe collega is bij de vergadering en gaat vanavond ook mee-eten,’ zegt ze. ‘Heb jij hem al ontmoet? Echt niet verkeerd, die jongen!’

Katja haalt haar schouders op. ‘Nee, ik heb hem nog niet gezien, ik ben benieuwd. Leuk, dat hij meegaat, kunnen we meteen allemaal kennis met hem maken.’

‘Leuk dat hij meegaat? Fantástisch dat hij meegaat, zeg je vanavond. Je zult het zien, helemaal jouw type.’

‘Ja hoor,’ zegt Katja, ‘dat heb ik vaker gehoord. Jij wilt me gewoon aan de man hebben. Maar ik ben niet wanhopig, ik heb nog alle tijd.’

‘Wacht maar af!’ Daarmee heeft Joyce het

laatste woord. Ze stapt weer op haar fiets en rijdt in de richting van de fietsenstalling achter de school. ‘Tot later!’ roept ze nog.

Katja loopt de school binnen, een glimlach op haar gezicht. Die Joyce, die weet het mooi te vertellen.

Dan stapt ze de docentenkamer binnen. Ze groet haar collega’s en loopt naar de koffieautomaat.

De nieuwe schooldag is begonnen.

Als ze vlak voor haar eerste lesuur de stapel nagekeken repetities uit haar tas haalt, vallen er twee enveloppen op haar bureau. O ja, de post van vanochtend. Ze haalt ook de verkreukelde folders uit haar tas, die mogen wel meteen de papierbak in.

De eerste envelop komt van een Uit-bureau. Reclame voor een musical. Ze kijkt er vluchtig naar en mikt dan brief en envelop samen in de papierbak.

Dan pakt ze de andere envelop. *Notariskantoor Kater en De Hoop, Amsterdam*, leest ze.

Notariskantoor, wat moet ze daarmee? Een beetje verbaasd houdt ze de envelop even in haar hand, dan steekt ze haar pink in de kleine ope-

ning en ritst de envelop open.

Er komt een korte brief tevoorschijn.

Geachte mevrouw Van Akeren, leest ze. In verband met het afwikkelen van de laatste wilsbeschikking van mevrouw Catherine Lecrèt, overleden te Le Bois, België op 15 maart jl., verzoek ik u een afspraak te maken met Joachim Kater, notaris van ons kantoor.

Veel meer staat er niet in. Wat verdwaasd zit Katja met de brief in haar handen.

Mevrouw Catherine Lecrèt, wie is dat? Of nee, ze moet zeggen: wie wás dat? Familie van mama, dan kan bijna niet missen. Maar de naam zegt haar helemaal niks.

De bel snerpt door het lokaal en bijna tegelijk komen de leerlingen binnen.

‘Mevrouw, hebt u de repetities al nagekeken, hoe is-ie gemaakt?’

Katja schuift de brief weer in de envelop en stopt hem in haar tas.

Repetitie? O ja, de repetitie! Ze dwingt zichzelf om haar gedachten bij de les te bepalen. Die brief, daar moet ze straks maar verder over nadenken.

Maar het klinkt wel heel spannend. Zou ze iets geërfd hebben van de een of andere oude

tante van haar moeder? Ze kan er zich niks bij voorstellen, maar die brief, die klonk wel geheimzinnig!

‘Mevrouw?’

‘Ja,’ zegt ze, ‘als jullie zitten, zal ik eerst de repetities uitdelen. Over het algemeen is hij best goed gemaakt.’

Het kost haar de grootste moeite om haar aandacht bij de lessen te houden. Pas ’s middags raakt de brief een beetje op de achtergrond.

Na haar laatste uur loopt ze naar de kleine vergaderruimte waar ze de collega’s van haar sectie zal ontmoeten voor een korte vergadering. Ze komt precies tegelijk met een jonge man aan bij de vergaderkamer.

‘Ga je gang.’ Hij maakt een beleefd armgebaar terwijl hij haar laat voorgaan.

‘Dank je wel,’ zegt ze met een glimlach, en ze kijkt hem aan. ‘Jij moet onze nieuwe collega zijn?’ Ze steekt haar hand naar hem uit. ‘Katja van Akeren.’

‘Rasmus Kauppinen,’ zegt hij, terwijl hij haar uitgestoken hand drukt.

‘Zitten, mensen, laten we snel beginnen, des te eerder kunnen we naar ons restaurant.’ Collega Han Koole, een vijftiger met een mager postuur,

schuift twee stoelen voor hen naar achteren. ‘We zullen beginnen met een voorstelrondje. Rasmus, begin jij?’

‘Rasmus Kauppinen, tweeëndertig jaar, acht jaar ervaring als docent Frans, en de afgelopen drie jaar wat rondgezworven over de wereld. Maar nu toe aan een stukje rust en heel blij met mijn aanstelling op deze school.’

‘Nou, voor je rust hoef je hier geen les te gaan geven,’ mompelt een collega.

Rasmus lacht. ‘Nee, dat zeg ik natuurlijk verkeerd. Ik ben toe aan een regelmatigere leven, en uit ervaring weet ik dat dat heel goed lukt met een vaste baan in het vakgebied dat ik erg leuk vind.’ Hij knikt even en kijkt dan snel langs de gezichten die allemaal naar hem toe gewend zijn. ‘Geboren in Finland, opgegroeid in Nederland en vernoemd naar mijn grootvader van vaderskant, vandaar mijn niet zo gebruikelijke naam. Verder heb ik niet veel te vertellen.’

‘Verliefd, verloofd, getrouwd?’

Natuurlijk, dat is Joyce, denkt Katja een beetje geërgerd. Ze negeert de betekenisvolle blik die Joyce haar kant op stuurt.

‘Nee.’ Zijn antwoord klinkt wat kortaf.

‘Dank je, Rasmus,’ zegt Han. ‘We zijn blij dat

de vacature weer is vervuld, welkom bij onze sectie Frans. Laten we even verdergaan met het rondje. Katja?’

Vijf minuten later heeft iedereen zijn of haar naam genoemd en kort iets over zichzelf verteld.

‘Dan stel ik voor dat we direct beginnen met vergaderen,’ zegt Han. ‘Straks is er ruimte genoeg om verder kennis te maken en bij te praten met elkaar.’

Katja heeft moeite om haar gedachten bij de gesprekken te houden. Ze is zich heel erg bewust van de man die naast haar zit.

Waarom reageerde hij zo kortaf op de vraag van Joyce of hij een relatie heeft? Zou hij een be-roerde ervaring achter de rug hebben, een schei-ding misschien?

Ach, wat haalt ze in haar hoofd, de vraag van Joyce was gewoon niet zo goed getimed. Die man had misschien het gevoel dat hij uitgehoord werd of hij dacht dat Joyce bijzonder in hem geïnteres-seerd was.

Ze grinnikt even in zichzelf. Nou, daar hoeft hij niet bang voor te zijn. Joyce is dolgelukkig met haar Martijn. Maar Rasmus is een leuke vent, daar had Joyce wel gelijk in.

‘Katja? Jij vindt het wel een goed idee, zo te

zien? Je kijkt er tenminste vrolijk bij.'

'Sorry, ik was er even niet bij, wat zei je?' hakt ze terwijl ze een kleur krijgt.

'We hebben het over de uitwisseling met scholen in het buitenland,' zegt Han geduldig. 'De vraag was of we dit jaar weer deelnemen.'

'Sorry,' zegt ze opnieuw. Even vangt ze de gemuseerde blik van haar buurman op. Ze kijkt snel voor zich en dwingt zichzelf bij de gesprekken te blijven.

Na een uur zijn ze klaar en ze lopen met elkaar het schoolgebouw uit.

'Hou je van Italiaans?' hoort Katja Joyce vragen. 'We zouden natuurlijk een Frans bistrootje moeten uitzoeken, maar elk jaar weer kiezen we toch voor Italiaans. Misschien moeten we veranderen van vakgebied en Italiaans gaan geven. Maar ja, waar kom je dan terecht, hè? Daar zitten ze op de meeste scholen niet om te springen.'

'Ik hou van de Italiaanse keuken,' zegt Rasmus, 'dus prima keuze wat mij betreft. Hoe gaan we, met de auto, openbaar vervoer, of is het aan te lopen?'

'Je woont ook niet hier in de stad, begrijp ik?' vraagt Bas, een andere jonge collega. 'We gaan lopen als je het ermee eens bent, want in het cen-

trum parkeren is een drama. Ben je hier met de auto? Dan kun je hem het best na het eten weer ophalen.'

'Nee, ik ben met de trein gekomen. Primalus.'

Al pratend lopen ze met elkaar in de richting van het centrum.

Het weer is zacht voor de tijd van het jaar, ze kunnen zelfs al op het terras zitten met hun drankje. Maar als de zon weg is, wordt het fris, en ze besluiten om naar binnen te gaan om te eten.

'Dan merk je dat het toch pas april is, hè?' zegt Katja, terwijl ze even rilt.

'Ga lekker dicht bij Rasmus zitten,' fluistert Joyce, 'dan word je vanzelf warm...'

'Schiet toch op, jij! Echt hoor, Joyce, ik vind dit niet leuk!' zegt Katja net zo zacht terug.

'Maar hij is echt leuk,' zegt Joyce weer. 'Doe je best nou eens, meid!'

'Even naar het toilet,' zegt Katja. Ze staat op en loopt weg. Over het algemeen kan ze heel goed opschieten met Joyce, die behalve een goede collega steeds meer een vertrouwde vriendin is geworden. Maar soms heeft ze echt even helemaal genoeg van de koppel pogingen van Joyce. Altijd is ze bezig om haar aan een man te hel-